

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1692/2024
18.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Нинића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К-852/2020 од 17.07.2024. године и КВ 1647/24 од 16.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Нинића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К-852/2020 од 17.07.2024. године и КВ 1647/24 од 16.10.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду К-852/2020 од 17.07.2024. године делимично је усвојен захтев за накнаду трошкова одбране окривљеног АА, поднет путем браниоца адвоката Ивана Нинића, па је наложено рачуноводству да уплати износ од 933.586,00 динара на име трошкова одбране окривљеног, уплатом на рачун окривљеног, док је преко досуђеног износа од 933.586,00 динара, па до траженог износа од 1.034.878,00 динара захтев за накнаду трошкова одбране окривљеног одбијен као неоснован.

Решењем Основног суда у Новом Саду КВ 1647/24 од 16.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, изјављена против решења тог суда бр. К 852/20 од 17.07.2024. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Иван Нинић, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине

побијана решења у одбијајућем делу и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи у одбијајућем делу и окривљеном досуди тражене трошкове.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП бранилац окривљеног наводи да је суд повредио одредбу члана 9. став 2. Адвокатске тарифе, када је одбио захтев у погледу паушалног износа накнаде трошкова за поштанске, телефонске, банкарске и сличне услуге, а који трошкови су прописани наведеном одредбом, јер се према ставу браниоца накнада трошкова адвокату признаје у износу од 2% на све, а не само на неке трошкове заступања, јер сваки трошак са собом има повезане ако не поштанске, банкарске или телефонске услуге, а онда свакако сличне услуге које нужно прате обављање адвокатског посла.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Чланом 9. став 2. Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 43/2023) је прописано да за обављање послова адвокату припада накнада трошкова за поштанске, телефонске, банкарске и сличне услуге према плаћеним рачунима или у паушалном износу у висини од 2% вредности укупне награде за појединачни правни посао.

Постављањем алтернативне диспозиције адвокатима је омогућено да не морају да достављају доказе о плаћеним рачунима за поштанске, телефонске, банкарске и сличне услуге, али да свакако морају да одреде збир процесних радњи које су изискивале накнаду трошкова за наведене услуге, тако да се правни посао у конкретном случају има сматрати збиром само оних процесних радњи које изискују ову врсту услуга, а на који износ би се обрачунавала накнада у паушалном износу.

Дакле, у конкретном случају правилно је поступио суд када је одбио захтев браниоца за досуду паушалног износа прописаног одредбом члана 9. став 2. Адвокатске тарифе, имајући у виду да је тражен износ од 2% од укупног износа трошкова и награде за рад адвоката, а не 2% укупне награде за појединачан правни посао, при чему бранилац није ни означио за које правне послове је имао наведене издатке.

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, из разлога што у побијаним решењима нису наведени разлози о одлучним чињеницама, или су потпуно нејасни или у знатној мери противречни, која повреда није дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Нинића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић